

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 26.01.1973, sp. zn. 5 Cz 2/73, ECLI:CZ:NS:1973:5.CZ.2.1973.1

Číslo: 73/1973

Právní věta: Pro posouzení, zda v projednávané věci důchodového zabezpečení došlo k vydání rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení (§ 92 zákona č. 101/1964 Sb.), nebo zda jde jen o písemné vyrozumění, sdělení nebo informaci o stavu věci, podávané tímto orgánem, je rozhodující obsah takové písemnosti. O rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení přezkoumatelné soudem podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř. jde tehdy, je-li jím rozhodováno o právech a povinnostech občana a dochází-li k úpravě právního postavení účastníka řízení ve věci důchodového zabezpečení. Není rozhodné označení rozhodnutí, ani uvedení či neuvedení poučení o opravném prostředku.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 26.01.1973

Spisová značka: 5 Cz 2/73

Číslo rozhodnutí: 73

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení před soudem, Rozhodnutí jiných orgánů, Sociální zabezpečení

Předpisy: 99/1963 Sb. § 53

§ 244

§ 247

§ 249

§ 250 101/1964 Sb. § 20

§ 92

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 73/1973 sb. rozh.

Pro posouzení, zda v projednávané věci důchodového zabezpečení došlo k vydání rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení (§ 92 zákona č. 101/1964 Sb.), nebo zda jde jen o písemné vyrozumění, sdělení nebo informaci o stavu věci, podávané tímto orgánem, je rozhodující obsah takové písemnosti.

O rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení přezkoumatelné soudem podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř. jde tehdy, je-li jím rozhodováno o právech a povinnostech občana a dochází-li k úpravě právního postavení účastníka řízení ve věci důchodového zabezpečení.

Není rozhodné označení rozhodnutí, ani uvedení či neuvedení poučení o opravném prostředku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 26. 1. 1973, [5 Cz 2/73](#))

Usnesením krajského soudu v Hradci Králové byl s poukazem na ustanovení § 249 odst. 2 o. s. ř. zamítnut bez věcného vyřízení návrh navrhovatele na přezkoumání přípisu Úřadu důchodového zabezpečení v Praze z 8. 8. 1969, poněvadž soud prvního stupně dospěl k závěru, že tento přípis nelze považovat za rozhodnutí, když jím nebylo rozhodováno o žádném navrhovatelově nároku na důchod. Tímto přípisem Úřad důchodového zabezpečení sdělil navrhovateli, že není důvodu, aby lékařský odbor Úřadu do věci zasahoval, když okresní posudková komise sociálního zabezpečení v Ch. dne 29. 4. 1969 po novém projednání nic nezměnila na svém původním rozhodnutí z 18. 5. 1965 o vzniku navrhovatelovy invalidity. Podle posudku této komise z 18. 5. 1965 je navrhovatel plně invalidní od 4. 2. 1965 ve smyslu ustanovení § 20 odst. 3 zákona č. 101/1964 Sb. a rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení ze 7. 9. 1965 mu byl přiznán od 18. 6. 1965 plný invalidní důchod podle téhož zákonného ustanovení v částce 490 Kčs měsíčně.

Nejvyšší soud ČSR rozhodl o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR, tak, že uvedeným usnesením soudu prvního stupně, které nabylo právní moci, byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Předpokladem pro přezkoumání rozhodnutí ve věcech důchodových soudem podle ustanovení § 244 až § 250 o. s. ř. je především to, že ve věci bylo vydáno rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení (§ 92 zákona č. 101/1964 Sb.). /1/ Při posouzení, zda jde o rozhodnutí nebo jen o vyrozumění, sdělení nebo informaci o stavu věci, je rozhodující, jaký je obsah takového sdělení. O rozhodnutí přezkoumatelné soudem půjde v tom případě, kdy je rozhodováno o právech a povinnostech a kdy tedy dochází k úpravě právního postavení účastníka řízení. Přitom není rozhodné, zda je sdělení označeno jako rozhodnutí, ani zda obsahuje poučení o opravném prostředku. Neuvedení tohoto poučení se totiž projeví jen v jiné délce lhůty k podání opravného prostředku (§ 247 odst. 3 o. s. ř.); v takovém případě lze rozhodnutí napadnout opravným prostředkem do šesti měsíců od doručení.

Z obsahu soudního spisu v této věci, ale zejména z dávkového spisu Úřadu důchodového zabezpečení, jenž se týká navrhovatele, vyplývá, že navrhovatel zaslal odboru sociálního zabezpečení ONV v Ch. podání z 30. 3. 1969, ve kterém se domáhal změny rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení, kterým mu byl v r. 1965 přiznán invalidní důchod podle zákona č. 101/1964 Sb., kdežto podle navrhovatelova názoru měl být uznán invalidním již v roce 1964 a invalidní důchod mu měl být přiznán podle zákona č. 55/1956 Sb., což je pro výši jeho invalidního důchodu výhodnější. Toto podání je svým obsahem žádostí navrhovatele o změnu dávky podle ustanovení § 53 odst. 1 zákona č. 101/1964 Sb., o které byl povinen orgán sociálního zabezpečení rozhodnout.

Jestliže se z uvedených hledisek posuzuje sdělení odpůrce z 8. 8. 1969, nelze dojít k jinému závěru, než že toto sdělení (přípis) je zamítavým rozhodnutím odpůrce o žádosti navrhovatele z 30. 3. 1969. Co do obsahu jde tedy o rozhodnutí, jaké má na mysli ustanovení § 92 zákona č. 101/1964 Sb.

Pokud proto soud prvního stupně věcně nerozhodl o opravném prostředku navrhovatele z 26. 8. 1969, směřujícím proti rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení z 8. 8. 1969, a zamítl jej, aniž jednal a rozhodl ve věci samé, porušil tím zákon v ustanovení § 249 odst. 1 o. s. ř. v souvislosti s ustanovením § 92 zákona č. 101/1964 Sb.

1) Úplné znění zákona bylo vyhlášeno pod č. 5/1972 Sb.